

„Întruparea continuă a lui Hristos” - un scop nerealizat

5 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Dacă solia 1888 despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea ar fi fost primită de poporul nostru, trâmbița a șaptea ar fi răsunat puternic și taina lui Dumnezeu s-ar fi sfârșit (Apoc 10:5-7).

Ce ne-ar împiedica să o facem să sune acum, la 120 de ani de când plănuise Dumnezeu ca taina Sa să ia sfârșit? Putem avea un rol aici, sau acea trâmbiță va suna ea când pofteste, indiferent de reacția, interesul sau implicarea noastră?

Taina lui Dumnezeu, „Hristos în voi,” se va sfârși atunci când va fi realizată, împlinită, în poporul Său, iar miliardele de oameni de pe pământ vor avea ocazia să vadă din nou neprihănirea lui Dumnezeu în trup păcătos, produsă în copiii Săi din toate limbile, națiunile, popoarele. Acesta este scopul etern al lui Dumnezeu, realizat pentru prima oară pe pământ, de la căderea lui Adam, în Omul Isus Hristos.

Acest scop este descris peste tot în Scriptură, de la Geneza la Apocalips, în limbajul ei metaforic, clădind o imagine impunătoare a scopului final al planului de mântuire: Curățirea Sanctuarului.

Studiind Materialele 1888 zilele trecute, vă imaginați ce surpriză extraordinară am avut, descoperind scopul etern al lui Dumnezeu exprimat într-un mod nou și cu totul necunoscut mie. Ascultați:

„Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Am rămas mut de încântare. Prin urmare, întruparea nu s-a încheiat prin nașterea lui Hristos, ea trebuie să continue în biserica Sa, ai cărei membri trebuie să fie făcuți părtași de natură divină. Iată cum continuă pasajul să explice scopul lui Dumnezeu cu biserica Sa:

„Lucrătorii evangheliei sunt sub-păstori, iar Hristos este păstorul divin. Membrii bisericii sunt agențiile active ale Domnului. Biserica Sa va avea o poziție proeminentă. Ea este trupul lui Hristos. Toate forțele ei trebuie să devină una cu marele Cap. Între membrii trupului lui Hristos trebuie să existe unitate de acțiune.

Ei sunt părtași de natură divină, scăpând de întinăciunea care există în lume prin poftă. Această poftă are multe ramificații și vaste semnificații; dar cei care sunt părtași de natură divină vor păstra doctrinele cuvântului lui Dumnezeu în toată puritatea lor. Biblia trebuie urmată în esența ei.”

Exact așa. Esența Bibliei este curățirea Sanctuarului, pregătirea unui popor care să fie continuarea întrupării lui Hristos, temple sfinte în care Șekina să poată reveni la locul ei de drept, acolo de unde a fost gonită în Eden. Un grup de oameni, din toate semințiile, vor veni la nuntă, și astfel vor fi făcuți părtași de natură divină. Întruparea se va încheia, iar îngerul al șaptelea va reuși, în sfârșit, să sune din trâmbița lui, anunțând că scopul lui Dumnezeu în omenire a fost atins. Taina lui Dumnezeu a luat sfârșit.

La câțiva ani după 1888, întrebată despre data la care se va produce această măreață lucrare în poporul lui Dumnezeu, sora White răspundea cu tristețe:

„Nu pot specifica un timp anume pentru revărsarea Duhului Sfânt, când îngerul puternic se va coborî din cer, spre a se uni cu îngerul al treilea ca să încheie lucrarea pentru această lume; solia mea este că singura noastră siguranță se află în a fi gata pentru reînvierea cerească, păstrând făcliile aprinse. Hristos ne-a spus să veghem, căci nu știm ceasul în care va veni Fiul omului. ‚Vegheați și rugați-vă’ este sarcina pe care ne-a dat-o Mântuitorul. Zi de zi trebuie să căutăm iluminarea Duhului, ca El să-Și poată face lucrarea asupra sufletului și caracterului. Oh, cât de mult timp a fost risipit pe lucruri mărunte și lipsite de importanță. Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni de la Domnul vremurile de învioreare” (The EGW 1888 Materials, 960).

Vremurile de învioreare de la fața Domnului au fost puse „în așteptare,” au fost blocate de necredința noastră de acum 120 de ani. Curățirea Sanctuarului pentru generația în viață a poporului lui Dumnezeu nu a putut începe, iar motivul stă acum clar în fața noastră: Indispoziția de a permite lui Dumnezeu să facă din biserică Sa „întruparea continuă a lui Hristos.”

La Minneapolis, cu tristețe trebuie să recunoaștem, frații s-au legat de nimicuri, speriați că legea din Galateni ar putea fi legea morală, deși Pavel avea acolo profunde adevăruri pentru un popor care urma să fie făcut „întruparea continuă a lui Hristos.”

Dar ei s-au dovedit oameni de nimic, demonstrând că evaluarea lui Pavel, întristat că frații lui se întorc la „învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase,” este mai actuală ca niciodată:

„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” (Gal 4:19).

Când ne întoarcem, sau ne prindem tare de „învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase,” Hristos nu poate lua chip în noi, iar întruparea Sa este întreruptă, blocată, inefficientă. Sanctuarul nu poate fi curățit.

Dacă ar putea privi ce se întâmplă astăzi în biserică, Pavel, Jones, Waggoner și Ellen White ar fi îngroziți să constate că au trecut atâția ani și Hristos nu a reușit să ia chip în poporul Său. Ar fi uimiți să vadă că taina lui Dumnezeu nu s-a sfârșit, și că îngerul al șaptelea nu a reușit să sune din trâmbița lui. S-ar îmbrăca în sac și cenușă, ca Ezra, ar striga ca Ioel, cu sufletul devastat observând cum poporul care trebuia demult să fie făcut „întruparea continuă a lui Hristos” huzurește la braț cu fiicele Babilonului, mai dispus ca niciodată să participe la vindecarea cetății transformată în locuință a oricărei păsări necurate și urâte.

Dar Babilonul nu poate fi vindecat. Unii vor înțelege acest lucru, și se vor întoarce la poarta sanctuarului, la locul unde poporul lui Dumnezeu trebuia demult să fie făcut „întruparea continuă a lui Hristos.”
